

פרשת פנחס - תשס"ד

ביני תלמי

”וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקַנְאוֹ אֶת קַנְאֹתֵי בְּתוּכֶם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקַנְאֹתַי” (במדבר, כ"ה, 10-11, ראש פרשת פנחס).

שר המשטרה (או איך שקוראים לזה עכשיו) צחי הנגבי אמר, שרוצח ראש הממשלה הבא כבר מסתובב בתוכנו. איזה איש שמתהדר בתואר של רב אמר, שראש הממשלה שלנו נכנס כבר לקטגוריה המכובדת של בעלי דין רודף, ואני צריך בשבוע הבא להשתתף בסימפוזיון על "אהבת חינם" באולפנית של טבריה.

מה יש לעולם הזה, מי צריך את פרשת פנחס דווקא עכשיו כשכל-כך קיץ בחוץ? וגם אליהו הטוב שלנו (שעוד יביא את משיח צדקנו במהרה בימינו) היה מין פנחס שכזה "וַיֹּאמֶר קָנָא קַנְאֹתֵי לַיהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עֲזָבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבְּחֶיךָ הָרְסוּ וְאֶת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֶב וְאָנְתָּר אֲנִי לְבַדִּי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ” (מלכים, א', י"ט, 10).

פנחס כהן גדול רק חיסל בדקירת רומח אחת את זמרי בן סלוא נשיא בית אב לשמעוני ואת המדינית שלו, כשאֵלה מצאו לנכון להתייחד בקובה אחת אי שם במדבר, במקום שקראו לו שיטים (וחם מדי מכדי לדרוש עכשיו מי הם השוטים ומי הוא בעל השוט).

אליהו רק חיסל כמה נביאי בעל שלא הצליחו להדליק אש בלי גפרורים (אז דווקא היה חורף), וכשעולים על המוחרקה בבוקר בבוקר, אפשר עוד לראות כתמים אדומים בלמטה של הקישון.

פנחס זכה לברית שלום ולברית כהונת עולם, ואליהו זכה למרכבת-אש שאפשר לעלות בה השמימה ואולי גם לרדת בחזרה.

יגאל עמיר קיבל חדר לכל החיים (?), ועכשיו הוא רוצה להתחתן עם ד"ר אחת לפילוסופיה, ומברר במקורות אם אפשר להתחתן בלי ייחוד (אם היה שואל אותי, הייתי מציע לו ייחוד בקובה אחת ישנה במקום שנקרא שיטים) (חם מדי מכדי לדרוש מילים, ובטח לא בלועזית).

הרוצח הבא של ראש הממשלה עדיין מסתובב בתוכנו (ככה צחי הנגבי אמר), מחפש איזה רומח או אקדח, שיכניס אותו גם כן לספר דברי הימים של עם, שיש לו יותר מדי ימים של קיץ בשנה.

אולי אנחנו בכלל חוטאים כשאנחנו מערבים דין רודף בשליח ציבור ודין רוצח בנביאים ובעלי ברית עולם?

אולי אין זה נכון לערב אסירי עולם עם חסידים הזוכים לחסדו של אל קנא העושה חסד לאלפים לאוהביו ולשומרי מצוותיו? (ראו שמות, כ', 5).

האם אין כלום בין קנאות טובה לקנאות רעה?

האם אין אש הקנאות כמוה כאש, שיש שהיא מכלה עולמות ויש שהיא מצילה נפש?

האם אנחנו יודעים לשפוט נכונה ביניהן?

האם היינו גוזרים אותו הדין גם לפני נובמבר ההוא בכיכר מלכי ישראל?

האם איננו הולכים שולל אחרי מטיפי הלכת המבקשים להם מחסה שמים קנאי, כשהמשותף להם ולקנאי אמת איננו אלא להט החרב המתהפכת?

איני יודע, אבל אני חושב שאם אֶהב פעם את זה שקורא לעצמו רב והוא אומר שיש לבצע דין רודף בראש הממשלה – תהיה לי תשובה מניחה את הדעת לשאלה מה היא "אהבת חינוס", בשבוע הבא באולפנית של טבריה.